

DRUHÁ EPIŠTOLA S. JANA apoštola.

PŘÍKÁZANÍ. I. *Titul epištolý této, v němž se vypravuje:* 1. Kdo ji psal? Jan evanjelista již sešlý a přednost držící. 2. Komu? Paní nějaké i dítkám jejím, z strany rodu, bohatství a pobožnosti velmi slavné. 3. S jakou láskou a přichylností? S velikou, jakž tu přichylnost apoštol zveličuje, předkládaje to: 1: Že jest upřímá. 2: Při mnohých se nalézá. 3: Z dobrého gruntu, to jest z víry, svůj původ má. 4: Ovoce dobré, to jest žádání na Pánu Bohu bližním dobrého, zplozuje. — II. *Napomenutí té paní i dítkám jejím k stálosti učiněné:* 1. U viře, níž v. 6. 7. 2. V lásce, níž v. 5. K tomu pak oběmu slouží: 1: Vychvalováním předešlé jejich stálosti. 2: Prosbou. 3: Ukazováním toho, že ne nějaké věci nové ale dávno v slovu Božím oznámené od nich vyhledává. 4: Předkládáním nebezpečenství od svědců nastávajícího. — III. *Výstraha od svědců, v níž ukazuje:* 1. Znamení jisté, po němž poznání býti mohou a to jest: Učení zlé, v. 7.; život nepobožný, v. 9. 2. Co

**Milování svatého, poněvadž i grunt i cíl
a pravidlo jest pravda a její účastnost, 4. z té příčiny pilně napomíná k zůstávání v pravdě
8. a varování se všelijakých kacířů.**

Starší v Kristu vyvolené¹ paní i synům jejím, kteréž já miluji v pravdě a ne sám já, ale i všickni², kteříž poznali pravdu³;

2. Pro pravdu, kteráž⁴ zůstává v nás a s námiť bude na věky.

3. Budiž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce i od Pána Jezukrista, syna Otcova,⁵ v pravdě a v lásce.

4. Zradoval sem se velmi, že sem našel některé z synů tvých⁶, an chodí v pravdě⁷, jakož sme přikázání vzali od Otce.

5. A nyní prosím tebe, paní, ne jako nové přikázání⁸ předkládaje tobě, ale to, kteréž sme měli od počátku⁹, abychom milovali jedni druhé.

6. A totoť *jest ta láska¹⁰, abychom chodili podle přikázání jeho. Přikázání pak toto jest, jakž ste slyšali od počátku, abyšte v něm chodili¹¹.

Jan 14, 21.

7. Nebo *mnozí¹² bludaři vyšli na svět, kteříž nevyznávají Jezukrista¹³ přišlého v těle; ¹⁴takový každý jest bludař a antikrist.

1 Jan 4, 1.

8. Hledtež sebe, abychom neztratili toho, o čemž sme pracovali¹⁵, ale odplatu plnou abychom vzali.

1) t. k životu věčnému, ano i podle světa vzácné a znamenité a jako na výbor vybrané. Podobně svatý Lukáš Teofila a svatý Pavel Festa výborným neb důstojným a znamenitým nazývá. Luk. 1, 3. Skut. 26, 25. Jiní: Elekté. 2) t. jimž ta žena šlechtná byla známa. 3) t. Krista aneb učení jeho čisté, kteréž jinak slove evanjelium svaté. 4) trvá. 5) s pravdou

a s láskou. 6) chodící. 7) t. mají se k Bohu i k bližním upřímě, jakž to pravda máti chce. 8) Ř. píše. 9) viz 1 Jan 2, 7. 8. 10) viz 1 Jan 5, 3. 11) t. v tom přikázání aneb tím přikázáním se zpravovali. 12) svědčové. 13) že by přišel. Viz 1 Jan 4, 2. 14) tent. 15) t. života věčného, kterýž jako nějaká mzda při skonání dne světa tohoto z milosti Boží věrně

EPIŠTOLA II. S. JANA.

POZDRAVENÍ. nás má od nich odvozovati? 1: Škoda z přidržení se jich jdoucí, t. ztracení života věčného. 2: Odplata z utíkání jich pocházející a ta jest věčný život. — IV. Zavírka listu tohoto, v níž apoštol: 1. Kratičkost tohoto psání omlouvá. 2. O svém příchodu zaslíbení činí. 3. Pozdravení vzkazuje.

9. Každý kdož přestupuje¹⁶ a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdož zůstává v učení Kristovu, ten i Otce i Syna má.

10. *Přichází-li kdo k vám a tohoto učení nepřináší, nepřijímejte ho do domu¹⁷, aniž ho pozdravujete¹⁸. *Rím. 16, 17.*

11. Nebo kdož takového pozdravuje,¹⁹ obcuje skutkům jeho zlým.

12. *Mnoho vám psáti měv, nechtěl sem svěriti toho černidlu a papíru; ale mám naději, že k vám přijdu a ústy k ústům mluviti budu, †aby radost naše plná byla. **3 Jan 13. †1 Jan 1, 4.*

13. Pozdravují tě synové sestry tvé v Pánu vyvolené. Amen.

pracující dům bítí má. Mat. 20, 8. 16) t. přikázání Boží, aneb od pravdy čisté kotrlec přemítá. 17) t. nic s ním činiti nemějte a netovaryšte, ani ho v domích svých mezi čeládkou nepřechovávejte. 18) t. v rozmlouvání nějaká s ním se nevydávejte a nepřiznajte; ale všelijak se ho šlíte. Podob. 1 Kor. 15, 11. 19) se účastňuje, t. kdož se s takovým přízní a v přátelská rozmlouvání neb v obyčeje dává, ten se bludů jeho napije a pomaličku jeho obyčejům neb hříchům navykne a jako od

prašivé ovce oprašíví a tak spolu s ním trestání Boží na sebe uvede. Pročež se to o svatém Janu evangelistovi vypisuje, že se ani v kázni s Cerintem kacířem nechtěl míti (Euseb. Eccl. Hist. lib. 3. Cap. 25.) a o Polykarpovi, učedníku Janovu, praví se, že když se ho Marcion na setkání tázal, znal-li by jej, že odpověděl: Zním, že jsi prvorozený satanův; a tak ho odpovědí tou příkrou odbyl, aby s ním nemluvil. Ibid. lib. 4. cap. 14.

